

For **Frederiksberg Kommune** er særlige Regler om den kommunale Beskatning af faste Ejendomme fastsat i Lov Nr. 104 af 29. April 1913. I Henhold til denne Lov svarer alle Ejendomme, der er vurderede til Ejendomsskyld til Staten, en årlig Afgift til Frederiksberg Kommune af 5,65 pro mille af Vurderingsværdien. Ved denne Lov ophævedes de hidtil gældende Bestemmelser om Ligning efter de faste Ejendommers Grundtakst (Lov 29. December 1857 § 14), men Loven indførte særlige Overgangsbestemmelser for de Ejendomme, der var inddraget under Grundtakstansættelse, saaledes at Grundtaksten for disse Ejendomme successivt stiger eller aftager, eftersom Grundtaksten var større eller mindre end Promille-Afgiften. For Ejendomme, der er beliggende ved offentlig Vej, beregnes et Tillæg af 3 pCt. til den 5,65 pro mille Afgift.

I Frederiksberg Kommune opkræves der endvidere i Henhold til en af Indenrigsministeriet i Henhold til § 21 i Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 stadfæstet Vedtægt Ejendomsskyld til Kommunen; Kommunens Ejendomsskyld udgør 0,55 pro mille. Reglerne for dens Paaligning er som for Købstædernes Vedkommende.

Endelig betaler bebyggede Ejendomme paa Frederiksberg Afgift til Brandvæsenet (Lov 29. April 1913 § 5) efter noget tilsvarende Regler som i Københavns Kommune.

I Købstadkommunerne er Ejendomsskatterne følgende: Grundskat, Husskat og kommunal Ejendomsskyld.

Om *Grundskatten og Husskatten* findes Reglerne i Lov af 11. Februar 1863, hvorved det blev bestemt, at der af Købstædernes faste Ejendomme fremtidig kun skulde svares Grundskat, der udredes af Grunden (d. e. saavel Bygrunden som Markjorderne) efter sammes Hartkorn, og Husskat, der udredes af Bygningerne efter deres Assuranceværdi, hvorimod alle andre Skatter af fast Ejendom i Købstæderne bortfaldt. Al anden Skat skulde herefter paalignes som personlig Skat efter Formue og Lejlighed. Den Afgift, der årlig skal udredes i Grundskat for hver Tønde Hartkorn, og den Brøk af Assuranceværdien, der årlig skal svares af Bygningerne i Husskat, blev særligt for hver Købstad fastsat i en af Indenrigsministeriet stadfæstet Vedtægt. Loven fikserede imidlertid Skatternes Beløb, idet Loven fastsatte, at Gennemsnitsbeløbet af de Afgifter, som i Aarene 1853—1862 havde været udredt af de faste Ejendomme til Kommunen, skulde danne

Grundlaget for disses fremtidige Beskatning, dog saaledes, at Beløbet ingen Sinde kunde være mindre end $\frac{1}{6}$ af alle de Udgifter, som i nævnte Tiaar havde været Genstand for kommunal Ligning paa saavel fast Ejendom som Personer; for saa vidt Beløbet var større end $\frac{1}{4}$ af disse Udgifter, kunde det nedsættes hertil. I Vedtægten skulde det endvidere bestemmes, efter hvilket Forhold det fastsatte Beløb, der skal udskrives paa de faste Ejendomme, vilde være at fordele mellem Grund- og Husskat. Af- og Tilgang i Husskatten kan kun ske ved, at nye Bygninger opføres eller de gamle ombygges eller af andre Grunde omtakseres eller helt udgaar af Assuranceummen, medens Forandring i Grundskatten kun kan ske enten paa Grund af Sammenlægning eller Udstykning, eller naar umatrikuleret Jord skyldsættes, eller matrikuleret Jord udgaar af Matrikulen. Bortset herfra kan Forandring kun ske ved Vedtægten Revision, i hvilken Henseende det var bestemt, at Vedtægterne skulde revideres 5 Aar efter deres Ikrafttræden og senere hvert 20de Aar. Paa de enkelte Ejendomme i Købstaden fordeles de Beløb, der skal udredes i Grundskat og Husskat, enten ligeligt eller efter en Klassifikation, hvorved Ejendommene deles strøgvis efter deres mere eller mindre fordelagtige Beliggenhed.

Forandring i Loven af 1863 skete ved Lov Nr. 132 af 10. September 1880, hvorefter Gennemsnitsbeløbene af de Afgifter, der i Aarene 1869—1878 havde været udredede af de faste Ejendomme i Kommunen, skulde danne Grundlaget for disses fremtidige Beskatning i de Købstæder, i hvilke der ved denne Lovs Ikrafttræden endnu ikke var tilvejebragt nogen Vedtægt. Ifølge Loven af 1880 kunde Skatten paa fast Ejendom dog ikke overstige $\frac{1}{3}$ af alle de Udgifter, der i Tiaaret 1869—1878 havde været Genstand for Ligning paa Ejendomme og Personer.

Reglerne for Paaligning af *kommunal Ejendomsskyld* i Købstæderne findes i § 21 i Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903, ifølge hvilken Bestemmelse det ved en af Indenrigsministeriet stadfæstet Vedtægt kan fastsættes, at der i Købstadkommunerne opkræves en samlet Ejendomsskyld til Stat og Kommune. Størrelsen af den samlede Ejendomsskyld blev i Loven begrænset saaledes, at Ejendomsskylden til Stat og Kommune for Aaret 1. Juli 1904 til 30. Juni 1905 ikke maatte overstige det Beløb, som for et Aar paahvilede de i Kommunen beliggende faste Ejendomme i Gammelskat, Land- og Ligningskat af Hartkorn og Bygningsafgift til Sta-